

NOVÝ DOMOV

Domino

Ellen Milesová

bambóok

bamb**oo**k

NOVÝ DOMOV

Domino

Ellen Milesová

*Speciální poděkování mé drahé
odbornici na kočky Kristin Earhartové
za veškerou její pomoc.*

Kapitola 1

Michal Bárta zamžoural do oslňující záře. Závěje jasně bílého sněhu pokrývaly všechny chodníky, všechny větve na stromech, všechna auta zaparkovaná podél jejich ulice i všechny střechy okolních budov. Obloha byla po vánici už zase modrá a zimní slunce svítilo. Celý svět byl zářivý a bílý. Míša sotva viděl na cestu, ale nehodlal se tím nechat zastavit.

„Dělejte!“ křikl na svou sestru Marušku, které všichni říkali Mája, a její kamarádku Kamilu. „Musíme si pospíšet.“

Vítr ustal. Čerstvý sníh byl jako prachová peřina. Byl ideální den na bobování.

Byt Bártových, který se nacházel v hnědém zděném domě, byl vzdálený jen dva bloky od parku, kde nechyběla dětská hřiště, jezdecké stezky ani hřiště na baseball. Dnes

ale Míšu v parku zajímaly jen dlouhé strmé kopce na bobování. Jestli tam dorazí pozdě, park už bude plný lidí.

„Nemůžete jít trochu rychleji?“ podíval se Míša přes rameno. Mája byla jen pár kroků za ním, ale Kamila byla daleko. Co jí tak trvalo?

Míša se nabídl, že holky pohlídá, než táta dokončí odklizení sněhu ze schodů před domem. Zdálo se mu to jako dobrý způsob, jak se vyvléknout z toho, aby musel pomáhat s odhazováním. Teď už si tím ale tak jistý nebyl. Být starším bratrem byla někdy vážně otrava. Chtěl vyrazit jako s větrem o závod na bobech dolů z kopce, a místo toho musí hlídat holky.

Naštěstí byla Mája na mladší sestru docela v pohodě. Byla chytrá a zábavná a tak trochu posedlá kočkami... V dobrém slova smyslu. Jejich rodina kvůli ní dokonce začala s kočičí dočasnou péčí – starali se o kočky do té doby, než se jim podařilo najít pro ně stálý domov. Jednou možná Míša s Májou dostanou i vlastní kočku nebo kotě, ale zatím na

to podle rodičů jejich rodina prý nebyla ještě připravená.

Michal si odhrnul rukáv bundy a netrpělivě se podíval na hodinky. Jeho kamarád Jakub na něj už čekal na kopci a jím utíkal ten nejlepší čas na bobování.

„Dej jí chvilku,“ houkla na něj Mája, když ho dohnala. „Kamila není zvyklá běhat za zběsilým starším bratrem. Nestačí ti.“

Míša povytáhl obočí. „A kdo říká, že *ty* mi stačíš?“

Mája se zakabonila a na oko ho bouchla do ruky.

„Potřebuješ oddech?“ zeptal se Míša, když je Kamila dohonila. Byla sice pomalá jako šnek, ale jinak byla fajn. Chodila s ním na hodiny kytary ve volnočasovém centru. Na svůj věk uměla hrát vážně dobře.

„Ne, jsem v pohodě.“

„Už tam skoro jsme. Nejlepší kopce jsou na druhé straně téhle závěje,“ ukázal Michal rukavicí.

„Já vím,“ přikývla Kamila a vyrazila.

Míša zakoulel očima. Proč jen si třetíci hrají na takové všeználky?

Zabořil boty do křupavé vrstvy sněhu a začal šplhat do svahu. Během pár kroků minul Máju i Kamilu.

Když dorazil na vrchol kopce, uviděl povědomou červenou lyžařskou čepici. „Kubo!“ zavolal na kamaráda. Jakub byl stejně jako on v páté třídě, ale hlavně spolu po škole chodili do stejného basketbalového týmu ve volnočasovém centru. Michal vedl v počtu přihrávek a Jakub byl jejich nejlepší střelec.

Jakub se otočil. Usmál se a zamával na Míšu. „Kámo, už bylo na čase.“

„Musel jsem počkat na Máju a její kamarádku.“ Michal mávl rukou směrem k holčákům, které se plahočily nahoru do kopce.

„V pohodě. Půjdeme tamhle na tu strmou část a uděláme závody. Nemáš šanci mě porazit. Moje boby jsou rychlé jako blesk.“

„To nejde,“ zavrtěl Míša hlavou. „Musím zůstat s těmi dvěma na tomhle kopci pro prcky, než táta odhází sníh a dorazí sem.“